

Téli mesék, versek

Készítette: Pál Ibolya

Egyszer volt ...

Egyszer volt, hol nem volt, kerek erdő közepén élt egyszer egy sündisznó. Nagyon mogorva sündisznó volt, legalábbis ezt tartották róla. Mindenkiel csak morgott, mindennel elégedetlen volt, és még ha jó szándékkal közeledtek hozzá, akkor is tüskés gombóccá gömbölyödött, csak úgy meredeztek kifelé a tüskéi. Nem is közeledett hát hozzá senki jó szándékkal sündisznó-émlékezet óta. Az erdő állatai már nem is tudták, honnan olyan biztosak benne, hogy a sündisznóhoz nem érdemes jó szándékkal közeledni. Egyszerűen csak biztosak voltak benne. Egymás között csak morogtak rá, és ha néha mégis szóba elegyedtek vele, legfeljebb csak az időjárásról folyt a kurta társalgás.

Azt viszont soha senkinek nem jutott eszébe megkérdezni tőle, fáj-e a szíve. Pedig bizony nagyon fáj a szíve. Világéletében arra vágyott, hogy megsimogassák. De a szúrós tüskéktől senki sem fért hozzá. Valaha régen akadtak néhányan, akik megpróbálták, de ahogy tüskéivel megbökte őket, mind megharagudtak. Azóta senki sem próbálkozott. Így édegélt a sündisznó napról napra és évről évre, míg egyszer éppen az erdei ösvény egyik szélétől igyekezett a másik felé, amikor vidáman ugrándozó lépteket hallott, egy kislány közeledett, aki szinte repült lefelé a lejtőn, s közben egy víg dalocskát énekelt.

Amint a sündisznó észrevette a kislányt, abban a szempillantásban összegömbölyödött, amint ez már szokása volt. A kislány csak ekkor figyelt fel a tüskés gombócra. „Süni!” - kiáltott fel nagy örömmel, és leguggolt a sündisznó mellé. A sündisznó szeretne volna szemügyre venni a kislányt, de az orrát sem merte kidugni.

„Kedves Süni, bújj elő a kedvemért kérlelte a kislány, szeretnék megsimogatni!”

A sündisznó szíve megdobbant a tüskék alatt. Ilyesmit már olyan régen mondtak neki, hogy talán nem is mondtak sohasem. Már majdnem kidugta a

fejét tüskés páncélja alól, de valami mégis visszatartotta. A kislány tovább kérlelte.

„Kedves Süni, kérlek csak az orrocskádat, hadd érintsem meg.”

A süninek könny szökött a szemébe. Szerencsére nem láthatta senki biztonságos rejtekében. Valami kedveset akart válaszolni a kislánynak, már a nyelvén is volt, aztán mégis más lett belőle. „Hagyj békén. Engem nem lehet megsimogatni.” - morogta, és abban a pillanatban meg is bánta, de nem volt ereje bocsánatot kérni.

A kislány elszomorodott. „Ne haragudj rám, én csak jót akartam.”

„Persze, persze, hm...” - mormogta a sündisznó, mert nem tudta, mit is mondjon.

„Hát, akkor Isten veled, kedves Süni. Talán majd máskor.” - és a kislány továbbindult, egy kicsit lassabban, mint ahogyan jött, de az erdő szépsége hamarosan visszaszerezte jókedvét.

A sündisznó a távolból még hallotta dudorászását. Szeretett volna utána kiáltani – „Gyere vissza!” De egy hang sem jött ki a torkán.

Teltek-múltak a napok, és mindegyre ez járt az eszébe, talán majd máskor. Magának sem merte bevallani, de a szíve mélyén egyre csak arra várt, hogy a kislány egyszer majd visszatér.

S a kislány hamarosan visszatért. Most már messziről észrevette a sünit. Halkan és óvatosan közeledett, nehogy megijessze. A süni is észrevette a kislányt. A biztonság kedvéért most is összegömbölyödött, de előzőleg még titkon alaposan szemügyre vette a várva várt jövevényt. Csak úgy vert a szíve a tüskereneteg alatt. A kislány halkan és finoman ereszkedett le mellé.

„Itt vagyok.” - suttogta.

A süni borzasztóan izgult, hogy megint elrontja az egészet.

„Hát, Isten hozott.” - mondta akadozva, és nagyon megkönnyebbült, hogy sikerült kimondania.

„Most megengeded, hogy megsimogassalak?”

A sündisznó összeszedte minden bátorságát, és félénken kidugta az orrát. A kislány feléje nyúlt, hogy megsimogassa, de amint a keze odaért volna, a sündisznó összerezzen, visszahúzta az orrát, és meredező tüskéi a kislány ujjába szaladtak. Még a vér is kiserkent belőle. A kislány

feljajdult, ujját a szájába kapta, és sírva fakadt.

Látod, mondtam én, előre megmondtam.” - morgott a sün – „Jobb lett volna, ha sohase szólsz hozzám. Menj innét, hagyj magamra!”

”Hálátlan vagy és igazságtalan! És utálatos!” - sírt a kislány, és elrohant.

A sündisznó most már kétségbeesetten kiabált utána, „Várj! Gyere vissza! Én nem akartam! Nem így akartam. Én világeletemben arra vágytam, hogy megsimogassanak! Soha senki nem simogatott meg! Te voltál az egyetlen, aki...”

Már nem tudta folytatni. Hangja zokogásba fulladt. Csak úgy rázkódtak a tüskéi.

A kislány még mindent hallott. Mégsem fordult vissza. Szaladt, csak szaladt, amíg egy patakhoz érkezett. Tovább már nem bírta a lába. Leült egy kőre a parton, és hatalmas könnycseppeket hullatott a patak vizébe.

A patak meg csak halkán locsogott, és magával vitte a könnycseppeket.

Így ült ott egy darabig. A patak olyan halkán locsogott, hogy egyszer csak a szívében is csend lett. És akkor fülébe csengtek a sündisznó szavai, amelyeket már nem akart meghallgatni.

„Soha senki nem simogatott meg!”

Milyen türelmetlen voltam, és milyen értetlen gondolta. Megbuktam szeretetből. És újra könnyek gördültek végig az arcán. De ezek már nem a sértettség, hanem a megbánás tisztító könnyei voltak.

„Te voltál az egyetlen, aki. Az egyetlen!”

Egy pillanatig még erőt gyűjtött, aztán letörölte könnyeit, és szaladt árkon-bokron át, vissza a sündisznóhoz, s ahogy rátalált, nem törődve a tüskékkel, úgy, amint volt, fölkapta és magához ölelte.

A sün meglepetésében még összegömbölyödni is elfelejtett, becsületből még kapálózott egy kicsit, és mondott valami olyasmit, hogy eressz el, vigyázz, meg foglak szúrni, de közben boldogan simult a kislányhoz, még a szíve dobogását is érezte.

”Én így szeretlek téged, a tüskéiddel együtt! És a barátod akarok lenni.” - mondta a kislány, az örömtől elcsukló hangon. És csodák csodája, a tüskék nem szúrtak többé! Puhák és bársonyosak lettek, mint a selymes zöld pázsit. Mindnyájan félreismertünk mondta a kislány. Te kedves vagy és melegszívű, jó és szeretetreméltó.

A sün nem is tudta, hová legyen a boldogságtól. Világéletében arra vágyott, hogy megsimogassák, de azt legtitkosabb álmaiban sem merte remélni, hogy egyszer lesz valaki, aki magához öleli. A sün és a kislány attól fogva barátok lettek. Az erdő állatai pedig mind ámultak a sündisznó átváltozásán.

HOLLE ANYÓ

Élt egyszer egy özvegyasszony, annak volt két lánya: az egyik szép és szorgos, a másik csúnya és lusta. Az özvegy sokkal jobban szerette a csúnya lustát, mert az édeslánya volt. Minden munkát a másiknak kellett végeznie, az volt Hamupipőke a házban. Ott ült szegény napestig a kút mellett az úton, és font, egyre font, míg csak a vér ki nem serkent az ujjából.

Egyszer aztán úgy megvágta az ujját a szál, hogy az orsó is csupa vér lett tőle. Le akarta mosni a kútnál, de az orsó kicsusszant a kezéből, és beleesett a vízbe. A lány sírva fakadt, hazaszaladt a mostohájához, s elpanaszolta neki, mi történt. Az meg, ahelyett hogy megszánta volna, kegyetlenül ráripakodott:

- Ha beleejtetted, szedd is ki belőle!

Szegény lány visszament a kúthoz, nem tudta, mitévő legyen; félelmében végül is az orsó után ugrott. Elvesztette az eszméletét, s mikor aztán magához tért, egy szép, napfényes, virágos mezőn találta magát. Elindult, ment, mendegélt; egyszer csak egy kemencéhez ért. A kemence tele volt kenyérral, s a kenyerek azt kiabálták:

- Húzz ki hamar! Húzz ki hamar, mert megégek! Már régen kiszültem!

A lány nekilátott, és szép sorjában mind kiszedte őket a lapáttal. Aztán továbbment; ment, mendegélt, míg egy almafához nem ért. A fa tele volt almával, és azt kiabálta:

- Rázz meg! Rázz meg! Minden almám megérett már!

A lány megrázta a fát, hogy csak úgy hullott a sok alma, mint a zápor. Addig rázta, míg az utolsó szem is le nem hullott róla. Akkor az egészet szépen kupacba rakta, és továbbindult.

Ment, mendegélt, végre egy házikóhoz ért. A házikóból egy anyóka kukucskált ki barátságosan, de olyan hosszú foga volt, hogy a lány megijedt, és el akart szaladni. Az öregasszony azonban utána kiáltott:

- Ne félj tőlem, kedves lányom! Maradj nálam; ha minden munkát rendben elvégzel a háznál, jó sorsod lesz. Csak arra vigyázz, hogy jól megvedd az ágyamat, jól fölrázd a párnámat, hadd szálljon a pihéje; olyankor hó hullik fönt a világban. Én vagyok Holle anyó.

Az öregasszony olyan szépen rábeszélte, hogy a lány végül is összeszedte bátorságát, ráállt a dologra, és beszegődött hozzá. Mindent megtett a kedve szerint, az ágyát is mindig jól fölrázta, csak úgy szálltak a pihék, akár a hópelyhek.

De jó dolga is volt ám az öregnél! Soha egy rossz szót sem hallott, s ehett, amennyi jólesett neki.

Evett is eleinte jó étvággal; hanem aztán valahogyan ízét veszítette a falat a szájában. Egyre kedvetlenebb, egyre szomorúbb lett. Eleinte maga sem tudta, mi leli; hanem utóbb, mikor már jó ideje szolgált Holle anyónál, ráeszmélt; hogy hazakívánkozik. Hiába ment itt ezerszer jobban a dolga, mint otthon, mégiscsak mindig ott járt a gondolata a messzi kis falusi házban. Végül aztán már nem bírta tovább, odaállt szépen Holle anyó elé, és azt mondta neki:

- Elfogta a szívemet a honvágy, nem maradhatok tovább nálad. Tudom, százszor jobb sorsom van itt, mégis azt mondja a szívem: vissza kell mennem az enyéimhez!

- Tetszik nekem, hogy hazavágyol - felelte az öreg -, ebből is látszik, hogy derék, hűséges teremtség vagy. És amiért olyan becsülettel szolgáltál, én magam vislek fel a fenti világba.

Azzal kézen fogta, és egy nagy kapuhoz vezette.

- Innét most már mehatsz magad is - mondta -, ez a kapu egyenest a falutok határába nyílik.

A kapu kitárult, s abban a pillanatban, ahogy a lány átlépett rajta, sűrű aranyeső hullott rá a magasból, és az arany mind ott ragadt a ruháján; fénylett, csillogott az egész lány tetőtől talpig.

- Ez a fizetség a szorgalmadért! - kiáltotta Holle anyó a kapun át, és még a kútba esett orsóját is kidobta utána.

A két kapuszárny dördülve becsukódott, s lám a lány, amint körülnézett, ott találta magát a falujuk határában, nem messze az anyja házától.

Gyorsan útnak eredt, sietett haza boldogan. Ahogy befordult az udvarukra, a kút kávájáról meglátta a kakas és nagyot rikkantott:

Kukurikú! Mi történt?

Aranyos lányunk hazatért!

A lány bement a házba, és mert talpig arany borította, az anyja is meg a testvére is szívesen fogadta. Ő meg elmesélte, mi történt vele. Mikor a mostohája meghallotta, hogyan jutott a nagy gazdagsághoz, nagyon szerette volna, ha a csúnya, lusta lányának is ilyen szerencséje akad. Kiküldte hát fanni a kúthoz, a lány meg bedugta a kezét a túskebokorba, összeszúratta az ujját a tövisekkel, bevérezte az orsót, bedobta a kútba, és utána ugrott. Ő is a szép mezőn tért magához; azon az ösvényen indult el, amelyiken a másik lány járt. Amint a kemencéhez ért, kiabálni kezdtek a kenyerek:

- Húzz ki hamar! Húzz ki hamar, mert megégek! Már régen kisültem!

De a lusta lány azt felelte:

- Hogyisne! Hogy összepiszkoljam magamat!

Az továbbment. Csakhamar az almafához ért.

- Rázz meg! Rázz meg! Minden almám megérett már! - kiáltotta az almafa.

- Hogyisne! Hogy a fejemre essék egy alma! - felelte a lány, és továbbment.

Odaért Holle anyó házához, de egy cseppet sem ijedt meg az öregtől, mert már tudta, milyen nagy foga van, és tüstént elszegődött hozzá.

Az első nap erőt vett magán, szorgoskodott, és ha Holle anyó mondott neki valamit, rögtön megtette, mert egyre csak a sok aranyra gondolt, amit majd kapni fog tőle. A második napon azonban már lustálkodott egy kicsit, a harmadikon meg már alig akart fölkelni reggel. Holle anyó ágát sem úgy vetette meg, ahogyan kellett volna; nem rázta föl a dunnát, hogy a pihék szétszálljanak belőle. Az öreg végül is ráunt, és kiadta az útját. A lusta lány cseppet sem búsult rajta, hogy a dolog így fordult; most jön majd az aranyeső - gondolta magában.

Holle anyó őt is a kapuhoz vezette; hanem amikor a lány kilépett rajta, arany helyett egy jókora üst szurok zúdult a nyakába.

- Ez a fizetség a szolgálatodért! - mondta Holle anyó, és becsukta a kaput.

A lusta lány hazament; tetőtől talpig szurkos volt, s amikor a kakas meglátta a kút kávájáról, nagyot rikkantott:

Kukurikú! Mi történt?

Szutykos lányunk hazatért!

A szurok pedig rajta ragadt élete végéig.

Hans Christian Andersen: A hóember

Hej, de pompás hideg van! Csak úgy csikorog minden tagom! - kiáltott fel elégedetten a hóember. - Új életet lehel belém ez a jeges szél! De mit bámul rajtam az az izzó képű odafönn? - A napot gondolta, amely éppen akkor hajlott nyugovóra. - Felőlem bámulhat, ugyan nem hunyorgok, szemem se rebben!

Csakugyan, meg se rebbent a szeme, a két háromszögletű széndarab. De annál jobban villogtatta a fogait; tehette, mert egy gereblye feje volt a szája. Gyereksereg ujjongó kiáltásai közepette született, szánkócsilingelés, ostorpattogás köszöntötte.

Lenyugodott a nap, átadta helyét a teliholdnak; most annak fényes, kerek arca ragyogott az égen.

- No, most meg a másik oldalról báméskodik! - bosszankodott a hóember, mert azt hitte, megint a nap jelent meg az égen. - Úgy látszik, sikerült leszoktatnom róla, hogy olyan utálatos meleget árásson rám. Most már nincs ártásomra, inkább világít nekem, hogy láthassam magamat. Csak azt tudnám, mit kell csinálni, hogy az ember elmozdulhasson a helyéről! De szeretnék lábra kelni! Akkor lemehetnék a jégre, korcsolyázhatnék, ahogy a fiúktól láttam. De hiába, moccanni se tudok!

- Tudsz! Tudsz! - ugatta a házórző. Kicsit rekedt volt, amióta a meleg kályha mellől kiküldték házat őrizni. - Tudsz majd futni, ne félj! Megtanít rá a nap! Láttam tavaly, hogy elbánt az elődőddel. Ti mind futni szeretnétek, s a végén másképp kell futnotok, mint ahogy elképzeltétek. Majd a nap megtanít.

- Mit mondasz, pajtás? - fülelt fel a hóember. - Az tanítana meg rá, az a fényes képű odafönn? Hiszen az fél tőlem! Az előbb keményen ránéztem, s mindjárt elbújt előlem, most aztán a másik oldalról próbál megközelíteni!

- Nem tudsz te semmit! - csaholta fölényesen a kutya. - Nem is csoda, hiszen most pacsomagoltak össze! Ez, amit most látsz, a hold, ami meg elbújt a föld alá, a nap volt. Holnap majd előbújik megint, és úgy megfuttat, hogy az árokpartig szaladsz, meglásd! Hamarosan időváltozás lesz, jelzi már a hátsó lábam, úgy szaggat, hogy az csak az idő fordulását jelentheti.

- Nemigen értem, mit beszél - tűnődött magában a hóember -, de valami rosszat sejtek a szavai mögött. Aki az előbb úgy rám sütött és megbámult, akit a kutya napnak nevezett, az rosszakaróm, úgy sejtem.

- Úgy! Úgy! - ugatott a kutya, aztán hármat fordult a maga tengelye körül, és behúzódott a házába.

Igazat jósolt a kutya hátsó lába: reggelre csakugyan megváltozott az idő. Nedves, sűrű köd ülte meg a tájat. Napkelte előtt szél kerekedett, kemény téli szél, csontjáig hatolt az embernek. Aztán előbukkant a nap, és tündérkertté varázsolta a vidéket. A fákon, bokrokon zúzvara fehérlett, mintha illatos virágzuhatag lepte volna el az ágakat. A megszámlálhatatlan ágak, gallyak finom rajzú erezete, amit a nyári lomb elrejtett a szem elől, most tisztán látszott, fehérén sugárzott külön-külön minden apró ágacska. A szomorúfűz olyan elevenen hajladozott a szélben, mint nyáron. Csodálatos tündöklés volt a táj. Hát még amikor magasabbra hágott a nap! Úgy villogott, szikrázott a hólepte vidék, mintha gyémántpor szitált volna az égből, s a hótakarón fehér fényű, nagy gyémántdarabok sziporkáznának. De azt is hihette volna, aki látta, hogy ezer meg ezer kicsi gyertya hófehér lángja libeg a földön.

- Ó de gyönyörű! - kiáltott fel egy fiatal lány, aki egy ifjúval lépett ki a kertbe. Éppen a hóember előtt álltak meg, s elgyönyörködtek a tündöklő fában. - Nyáron se látni szebbet! - mondta, és felragyogott a szeme.

- Ilyen legényt se látni nyáron, mint ez! - mutatott az ifjú a hóemberre. - Daliás legény!

A lány fölnevetett, intett a hóembernek, aztán játékosan elszaladt a havon, amely úgy ropogott a lába alatt, mint a keményített gyolcs.

- Hát ezek kicsodák? - kérdezte a hóember a házőrző kutyától. - Te régóta itt szolgálsz, nem ismered őket?

- Dehogynem - felelte a kutya. - A lány néha megsimogat, az ifjú meg csontot ad. Őket. nem harapom meg.

- De mifélék? - faggatózott a hóember.

- Jegyesek - morogta a kutya. - Majd beköltöznek egy ilyen házikóba, mint az enyém, és együtt rágják a csontot.

- Van olyan tekintélyük, mint nekem vagy neked? - kíváncsiskodott tovább a hóember.

- Hogyne volna! Hiszen az uraságokhoz tartoznak! Mondhatom, édeskeveset tud, akit csak tegnap gyúrtak! Bezzeg én eleget éltem, sok mindent tapasztaltam, ismerem az udvar meg a ház népét. Volt olyan idő is, amikor még nem tartottak láncon. Úgy, úgy!

- De jólesik ez a hideg! - mondta kis idő múlva a hóember. - No, hát mesélj tovább! Csak a láncodat ne csörgesd, mert attól fejfájást kapok.

- Úgy bizony, úgy, úgy! - folytatta a kutya. - Én is voltam valamikor kicsi kutya, kicsi és kedves, ahogy mondták rólam. Bársonyszéken heverészttem odabenn az uraságék házában, a legfőbb uraság ölében feküdtem, simogattak, becézgettek, hímzett kendőcskével törülgették tisztára a lábaimat; "gyönyörűségem, aranyos kutyácskám", mást se hallottam egész nap. Egy nap aztán azt mondták, hogy már igen nagy vagyok, s a szakácsnének ajándékoztak. Lekerültem hát a pincelakásba. Te éppen beláthatsz oda, megláthatod a kamrát, ahol olyan nagy úr voltam, mert az voltam a szakácsné kamrájában is. Ez már nem volt olyan fényes hely, de sokkal kényelmesebb: nem cibáltak, ráncigáltak a gyerekek, mint odafönn. Enni még többet kaptam, mint azelőtt. Külön vánkosom volt, amin aludtam, s még kályha is volt a szobában. Ilyenkor, télidőben, az a legnagyobb kincs a világon! Úgy megbújtam alatta, hogy még a farkam csücske se látszott ki. Ó, még ma is arról a meleg kályháról álmodom! Úgy, úgy!

- Hát olyan szép az a kályha? - kérdezte a hóember. - Hasonlít hozzám? - Mindenben az ellentéted! - felelte a kutya, és elábrándozott: - Fekete, mint a szén, hosszú, karcsú nyaka van és réztrombitája. Hasábfát eszik, s ha evett, láng csap ki a szájából. Ó, milyen gyönyörűség a közelében lenni, hozzásimulni, alája bújni. Onnan, ahol állsz, éppen leláthatsz a szakácsné kamrájába.

A hóember odanézett, s meg is látta azt a fekete, fényesre dörzsölt, réztrombitás jószágot, amelyből pirosan világított a tűz. Különös érzés szállta meg a hóembert, maga se tudott rajta eligazodni, mit érez. Aki nem hóembernek született, talán úgy nevezné: szerelem.

- És mért hagytad el őnagyságát? - kérdezte a hóember. Úgy érezte, a kályha csak női lény lehet.

- Mert kényszerítettek rá! - mondta a kutya. - Kiteszékeltek a kamrából, és láncra kötöttek. Megharagudtak rám, mert a legkisebb úrfinak beleharaptam a lábába. Pedig igazam volt - mért rúgta félre a csontot, amit rágtam! De ők nem adtak igazat nekem, s azóta láncot hordok, még szép érces hangom is odalett, hallod, milyen rekedt vagyok? Úgy, úgy! Ez lett a nóta vége!

De a hóembernek már máshol járt az esze: a pincelakás ablakát bámulta, nézte a kályhát, amely négy vaslábon állt, és éppen olyan derék termetű volt, mint ő maga.

- Olyan furcsán ropog bennem valami! - mondta aztán a kutyának. - Bejuthatok-e valaha abba a szobába? Igazán szerény kívánság, az ilyenek teljesülni szoktak. Legforróbb vágyam ez, egyetlen vágyam, nincs igazság a földön, ha ez nem teljesül. Lemegyek abba a szobába, meg kell ölelnem azt a teremtést, ha másképp nem juthatok hozzá, hát az ablakot nyomom be!

- Pedig oda nem juthatsz be! - mondta a kutya. - Ha meg valami módon mégis hozzá tudsz érni a kályhához, nyomban véged van. Úgy, úgy!

A hóember egész álló nap sóvárogva bámult be az ablakon. Alkonytájban még meghittebb, hívogatóbb volt a szoba, a kályha szelíd piros fényt árasztott, szebbet, mint a nap, szebbet, mint a hold, olyat, mint a kályha, amikor jól megrakják. Néha kinyitották az ajtaját, s ilyenkor vörös lángnyelvek csaptak ki rajta, rózsaszínűre festették a hóember vágyakozó arcát.

- Ó, nem bírom tovább! Nem élhetek nélküle! - sóvárgott a hóember. - Milyen kedves, és milyen jól illik neki, ha kiölti a nyelvét!

Hosszú volt a téli éjszaka, de a hóembert elszórakoztatták ábrándos gondolatai, amelyektől csak úgy csikorgott a feje.

Reggelre jégvirágok nyíltak a pincelakás ablakain; szépek voltak, szebbeket még a hóember se látott, de hiába voltak szépek, ha eltakarták előle a kályhát. A jégvirágok egyre dúsabban nyúltak, nem akartak elolvadni; csikorgó, csontfagyasztó hideg volt, amolyan hóembernek való idő. De a mi hóemberünket ez sem vigasztalta boldogtalanságában. Rabul ejtette szívét a fekete derekú kályha.

- Komisz betegség ez, hát még egy hóembernek! - mondta részvétellel a kutya. - Engem is elővett, de szerencsésen túlestem rajta. Úgy, úgy! Időfordulás lesz, meglátod!

Úgy is lett, a hideg megenyhült, olvadni kezdett.

Ahogy langyosodott az idő, úgy rokkant, úgy soványodott a szegény hóember. Nem szólt, nem panaszkodott, s ez már igazán rosszat jelentett.

Egy reggel aztán összeroskadt. Csak szürkés hókupac maradt a helyén meg egy seprűnyél, amely a gerince volt.

- Most már értem, mért volt olyan nyugtalan - bólogatott a kutya, amikor meglátta. -
Söprűnyél volt a testében, az izgett-mozgott benne, nem csoda, hogy mindig mehetnékje volt. Úgy, úgy!

Aztán elvonult a tél is.

- Fuss! Fuss! - kiáltotta utána a kutya, a kislányok meg ezt zöngicsélték az udvaron:

Levélke, bújj ki az ághegyen!
Füves rét, zöld takaród legyen!
Kakukk, fűrj, pacsirta, szólj vígan!
Virág nyit, tavasz jön - itt suhan!
Énekeld velem, te kismadár:
nem jön a hideg tél vissza már!

És a hóemberre nem gondolt már senki.

Kányádi Sándor: Betemetett a nagy hó

Betemetett a nagy hó

erdőt, mezőt, rétet,

minden, mint a nagyanyó

haja, hófehér lett.

Minden, mint a nagyapó

bajsa, hófehér lett,

csak a feketeigó

maradt feketének.

Kiss Dénes: Jön a fagy

Jön a fagy,

jön a fagy,

jégpatkós

lovakon.

Jár a fagy

kopogóst,

kipi- kopp

ropogóst.

Ember is

didereg,

toporog,

táncot rop.

Jár a fagy,

kipi- kopp,

deresen bekocog.

Lova csönd,

lova köd.

Nyomában

jég ropog.

Gazdag Erzsébet: Hóember

(részlet)

Udvarunkon, ablak alatt

álldogál egy fura alak;

hóból van keze-lába,

fehér hóból a ruhája,
hóból annak mindene,
szénből csupán a szeme.
Vesszőseprű hóna alatt,
feje búbján köcsögkalap.

Kányádi Sándor: Betemet a nagy hó

Betemet a nagy hó
erdőt, mezőt, rétet,
mindent, mint a nagyanyó
haja, hófehér lett.

Minden, mint a nagyapó
bajsa, hófehér lett,
csak a fekete rigó
maradt feketének.

Szabó Lőrinc: Esik a hó

Szárnya van, de nem madár,

repülőgép, amin jár,

szél röpíti, az a gépe,

így ül a ház tetejére.

Ház tetején sok a drót:

megnézi a rádiót,

belebúj a telefonba,

lisztet rendel a malomba.

Lisztjét szórja égre-földre,

fehér lesz a világ tőle,

lisztet prüszköl hegyre-völgyre.

Fehér már a város tőle:

fehér már az utca,

fehér már a puszta,

pepita a néger,

nincs Fekete Péter,

sehol,

de sehol,

nincs más

fekete

csak a Bodri

kutyának

az orra

helye,

és reggel az utca, a puszta, a néger,

a taxi, a Maxi, a Bodri, a Péter

és ráadásul a rádió

mind azt kiabálja, hogy: esik a hó!

Hajnal Anna: Szánkón

Húzza a szánkót hegynek fel,

szuszog a Jankó hegynek fel.

Siklik a szánkó hegyről le?

Ujjong a Jankó hegyről le!

De puha fehér dunna a hó!

Még felborulni is jaj de jó!

Vörös az orra, a füle ég,
szuszog a Jankó, de húzza még.

Nemes Nagy Ágnes: Hóesésben

Szakad a hó nagy csomókban,

veréb mászkál lent a hóban.

Veréb! Elment az eszed?

A hóesés betemet.

Nem is ugrálsz, araszolsz,

hóesésben vacakolsz.

Fölfújtad a tolladat,

ázott pamutgombolyag.

Mi kell neked? Fatető!

Fatető!

Deszka madáretető.

Szép Ernő: Hó

Ó, de szép,

Ó, de jó,

Leesett

Nézd, a hó!

Hull a házra, hull a fára,

A lámpára, a járdára,

Mint az álom, oly csuda

Fehér lett Pest és Buda.

Ó, de szép,

Ó, de jó,

Gyúródik

Hógolyó.

Fiúk, lányok meg nem állják,

Egymást vígan hajigálják,

Olyan harc ez gyerekek,

Amit én is szeretek.

Zelk Zoltán: Hóember

Csillog a fákon a zúzmara,
ragyog, mint az ezüst,
s repül a sivalkodó szélben
akár a por, a füst.

Serényen dolgozik három gyerek:

fagyos kezeikkel
gyúrnák a havat, mint agyagot,
készül a hóember.

Szénből, kavicsból kap szemeket,

hadd nézze: a világ
milyen fehér! S milyen szépek
az ezüst téli fák.